

Chương 74

Quân Sơn

Quân Sơn là một hòn núi đơn độc rất lớn nằm trong hồ Động Đình, trên đó chỉ có một số ít ngư dân sinh sống. Trước ngày đại hội mười lăm tháng tám hai ngày, số người này bị Tứ Tú Trang buộc phải rời khỏi núi vài ngày. Đồng thời ở đây được nhiều nhân công đến tập trung làm việc đêm ngày chuẩn bị chu đáo cho ngày đại hội sắp đến.

Trong ngày mười lăm tháng tám, chỉ những người nhận được thiệp mời dự đại hội mới được lên núi bằng thuyền chính Tứ Tú Trang đưa ra đây. Và chỉ có như vậy mới không bị người người của Tứ Tú Trang chặn lại, như vậy đủ thấy để chuẩn bị cho đại hội này từ tháng trước thật là công phu, mà kế hoạch mỗi lúc mỗi thay đổi công phu, chỉ vào những ngày cuối cùng người ta mới nhận được tin báo là đại hội bình nghị không phải là ngay trong Tứ Tú Trang này mà trên Quân Sơn này.

Bây giờ chỉ cuối giờ Mùi chưa đến giờ Thân, Quân Sơn đã tụ tập rất nhiều khách mời của Tứ Tú Trang, bọn họ đều là những cao thủ võ lâm trên giang hồ.

Trên đỉnh núi, bốn chiếc đài cao được bày nhiều ghế ngồi, phân chia ra bốn phía đông tây nam bắc, ở giữa là một khoảng trống bằng phẳng.

Đài phía nam là đài chủ bên trên một bức hoành lớn với ba chữ thếp vàng lộng lẫy Tứ Tú Trang ở chính giữa là chiếc ghế thái sư gỗ đàn hương.

Đài phía tây là nhóm của Thanh Y La Sát người bị hại, và đám tùy tùng.

Đài phía đông là nhóm của Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật.

Và cuối cùng là đài phía bắc, lớn nhất trong các đài và thành phần đều là người trên giang hồ.

Lúc này trong bốn chiếc đài vẫn chưa có một bóng người, khách nhân đã lên núi đều tản bộ thành từng nhóm ngoạn cảnh hoặc có nhóm tụ tập uống rượu ở những chiếc bàn kê bên ngoài.

Bấy giờ mọi người đang đứng quanh bờ hồ bỗng chú mục nhìn một con thuyền đang hướng vào bờ, trên thuyền bóng Tăng Nguyệt Hà trong y phục trắng

như một tiên nữ giáng trần, sau nàng một bước là một hộ pháp trung niên, gã ta chính là La Thủ Thư Sinh.

...Lát sau trong bốn chiếc đài đã thấy hai chiếc phía Nam và Bắc đã ngồi đầy người, chỉ còn lại hai chiếc phía Tây và Đông vẫn còn trống không. Bọn Thanh Y La Sát và Tăng Bát vẫn chưa thấy xuất hiện!

Mọi người đang trầm trồ bàn tán xôn xao bỗng nhiên từ bờ hồ một đoàn người đang đi lên theo sự hướng dẫn của người Tứ Tú Trang đến trước chiếc đài phía Tây.

Sau khi tọa lạc đã nhìn thấy rõ, người ngồi chính giữa vận y phục xanh chính là Thanh Y La Sát, ngồi kế bên là Bách Biến Thiên Tôn và đứng phía sau là tám thanh niên nam nữ tuần tú, Thanh Y La Sát trên mặt được che một tấm mạng chỉ chứa ra đôi mắt lộ vẻ âu sầu, uất ức!

Mọi người bấy giờ chỉ còn thấy Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bát vẫn chưa đến mỗi người trong đầu nghĩ một cách khác nhau về tình thế của Tăng Bát lúc này...

Hốt nhiên có ai đó trong đám quần hùng la lớn lên:

- Kìa Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng đại hiệp đến!

Mọi người hướng mắt nhìn ra thì đã thấy Thiết Tâm Tú Sĩ phong mạo oai nghi, thần thái đường bệ sải bước đi lên, lão ta vừa đi vừa nở nụ cười gật đầu chào những bằng hữu vô lâm quen biết trước đây.

Cầm Tâm Hồng Tuyến Tăng Nguyệt Hà vội tiến ra cung kính thi lễ nói:

- Hà nhi khẩu kiến phụ thân!

Tăng Bát xua tay:

- Hà nhi miễn lễ, thật khổ cho người!

Rồi chấp tay hướng về đại chúng nói:

- Tại hạ Tăng Bát, các vị vì tại hạ mà đến đây thật vô cùng cảm kích.

Cuối cùng ánh mắt lão ta hướng nhìn Thanh Y La Sát nói:

- Điều cô nương, hai mươi năm trôi qua như nước chảy, nàng còn hận ta sao?

Trong đài phía Tây, Thanh Y La Sát lặng im bất động tựa như không để ý gì đến Tăng Bát.

Tăng Bật bỗng cười lên một tràng dài, thần sắc hiện vẻ ngượng ngập rồi bước lên chiếc đài phía Đông ngồi xuống, trong chiếc đài này thì vô cùng đặc biệt chỉ có độc nhất một mình lão ta.

Không khí toàn trường bỗng trở nên im ắng lạ thường không hề nghe một tiếng động nhỏ, mọi người tựa như nín thở theo dõi sự tình sắp xảy ra.

La Thủ Thư Sinh sau khi nghe Tăng Nguyệt Hà rí tai mấy câu liền tiến đến mấy bước chấp tay vái dài quanh rồi dương giọng nói lớn:

- Lệnh của phu nhân, đại hội nghị bình bắt đầu khai mạc, kể từ giờ phút này trên Quân Sơn không cho bất cứ người nào nữa đến đây. Như có kẻ cố tình xâm nhập dùng bạo lực lên núi, tất cả chúng ta phải liên hoàn hiệp lực đối phó!

Một số đông người của Tứ Tú Trang nhất loạt loạt ứng thanh “Vâng!” một tiếng ran cả Quân Sơn.

Rồi trên chính đài khi ấy xuất hiện một lão già dễ đến gần trăm tuổi.

Người lão ta gầy ốm nhưng trong đôi mắt vẫn sáng quắc chứng tỏ công lực thể hình của lão thâm hậu vô song.

Lão già ho húng hắng mấy tiếng rồi cất tiếng nói:

- Lão phu Ngô Chính Kiên!

Toàn trường nghe ba chữ Ngô Chính Kiên bỗng ồ lên nhiều tiếng bàn tán xôn xao, tất cả hầu như bị bất ngờ khi thấy Ngô Chính Kiên hiện diện trong ngày đại hội hôm nay.

Vân Sơn Cô Tẩu Ngô Chính Kiên luận về tuổi tác có thể nói là một nhân vật ca thủ võ lâm nhiều tuổi nhất, công lực sở học tuy không thuộc vào nhân vật võ lâm nhiều tuổi nhất nhưng lão lại là con người được người ta biết đến và ngưỡng mộ nhờ vào tính trung trực chí công vô tư.

Bấy giờ mọi người sau phút ngạc nhiên bỗng rộn lên tiếng hoan hô không ngớt, Vân Sơn Cô Tẩu Ngô Chính Kiên hai tay đưa lên cung kính đón nhận sự ưu ái của bằng hữu giang hồ và đáp tạ họ.

Khi tiếng hoan hô đã ngớt hẳn, bấy giờ lão ta nghiêm túc nói:

- Quý vị bằng hữu, lão phu ân thừa Phương phu nhân giao cho trọng trách chủ trì cuộc đại hội hôm nay, ngưỡng mong anh hùng đại hiệp các phương bằng hữu mới cũ tứ giáo cho, hiệp trợ cho hai nhà Tăng, Điều biến hiểm nghị thành thâm tình, để giang hồ luôn mãi bình yên hỷ lạc.

Dứt lời lão già ngồi xuống trong tiếng pháo tay nồng nhiệt, mọi người lúc ấy ai cũng nghĩ lời khai mạc của lão ta mở đầu cho một kết quả tốt đẹp của cuộc nghị bình hôm nay.

Đúng lúc ấy bỗng nhiên từ phía sau hồ truyền lại một giọng nói trầm lãnh chứa đầy sự khinh thị:

- Các người trừng mắt ra mà xem chúng ta là ai?

Quần lâm toàn trường đưa mắt nhìn về hướng hồ thì thấy hai bóng người lướt nhanh như hai mũi tên, khinh thân công pháp của họ cao tuyệt, chỉ trong nháy mắt đã nhìn thấy bọn họ dừng chân ngay giữa hội trường. Bất ngờ theo lệnh ban đầu sẽ ngăn cản tất cả những người lên đảo vào lúc này một nhóm người của Tú Trang vũ khí trên tay rượt theo đến đây bao vây quanh hai người ấy.

Bọn họ là ai?

Quần hùng mặt mày ngơ ngẩn nhìn nhau không biết hai kẻ thiếu niên nam nữ này là ai? Xuất hiện với mục đích gì?

Ngay cả Tăng Nguyệt Hà cũng không biết họ! Chính lúc cô ta đang còn đang kinh ngạc thì La Thủ Thư Sinh đã ghé bên tai nói nhỏ:

- Vị thiếu nữ áo vàng kia chính là tam trang chủ Phương Ấu Mai!

Tăng Nguyệt Hà sửng người ra không ngờ sự tình lại đột nhiên nảy sinh chuyện này lại hỏi tiếp:

- Vậy gã thanh niên ấy là ai?

La Thủ Thư Sinh lắc nhẹ đầu chịu thua hiện lão ta cũng mù mịt nên không biết vị thanh niên tuấn tú khôi ngô, tướng mạo uy nghi kia là ai?

Trong đám tay chân của Tăng Nguyệt Hà cũng rất nhiều người biết mặt Phương Ấu Mai trong lần trở về gia trang cách đây chừng một tháng, lúc ấy đồng thanh reo lên:

- Tam trang chủ đã đến!

Tăng Nguyệt Hà “A...” lên một tiếng rồi nói:

- Mời Tam trang chủ thượng đài!

Lời cô nương không lớn lắm nhưng cũng đủ cho nhóm người đang vây quanh Phương Ấu Mai tự động phân tán rút lui nhường đường.

Phương Ấu Mai “Í...” lên ,t tiếng rồi dùng truyền âm nói với thanh niên kia”
“Quái lạ, danh đầu đại trang chủ lại không bằng Tam trang chủ! Tùng đại ca chuyện này thật quái lạ!”

Thì ra người thanh niên kia chính là phu quân của Tăng Nguyệt Hà, đại trang chủ Phương Thiếu Tùng.

Phương Thiếu Tùng cười nói:

- Lúc ta rời khỏi nhà, bọn người này còn chưa đầu thân đến đây thì làm sao biết ta được!

Phương Ấu Mai nói:

- Nhưng Tăng Nguyệt Hà không thể nói không biết đại ca được, tại sao cô ta lại không chào đại ca?

- Có lẽ cô ta đang hận ta!

- Không thể được, trong những ngày muội trở về nhà qua dò xét cô ta thì thấy đại ca có một vị trí quan trọng trong lòng cô ta!

Phương Thiếu Tùng ngượng nghịu cười nói:

- Thực ra lúc ấy cô ta đang nằm mộng chắc!

Phương Thiếu Tùng và Phương Ấu Mai nói chuyện đến đó thì đã tiến vào hội trường.

Phương Thiếu Tùng nhìn thấy Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bất ngồi đơn độc một mình trên chiếc đài phía Đông trong lòng thoáng kinh ngạc, rồi tiến lên mấy bước thì lễ:

- Tiểu tể khấu kiến nhạc phụ.

Tăng Bất trên mặt hơi tỏ ra ngạc nhiên rồi cười nhẹ nói:

- Hiền tể miễn lễ!

Đến đây thì trên mặt Tăng Nguyệt Hà và bọn thuộc hạ biến sắc liên tục, trong lòng cả kinh, nhất là Tăng Nguyệt Hà cô ta tuy biết Phương Thiếu Tùng là hôn phu của mình nhưng đã một lần gặp mặt chàng đâu!

La Thủ Thư Sinh vội nhỏ giọng vào tai Tăng Nguyệt Hà:

- Hắn ta chính là đại trang chủ Phương Thiếu Tùng!

Tăng Nguyệt Hà tuy bị chế tâm nhưng bên tai nghe nói đến Phương Thiếu Tùng và tận mắt chứng kiến thấy chàng trai trẻ tuấn tú khôi ngô mà đã chính thức

trên danh nghĩa là hôn phu của mình, bất giác trong lòng rung động một cảm tình dâng lên khó tả.

Phương Thiếu Tùng và Phương Ấu Mai lúc ấy cùng nhau bước lên chính đài.

Tăng Nguyệt Hà nghĩ đến chuyện vừa rồi không nhận ra được phu quân của mình bất giác thẹn đỏ mặt lên, bẽn lẽn nghiêng mình nhường đường không biết nói gì thêm. Rồi lên tiếng chào Phương Ấu Mai:

- Muội muội, tẩu tẩu thật bất nghênh, muội bỏ quá cho!

Chính điều này càng khiến cho Phương Thiếu Tùng nghĩ rằng nàng đúng là đang giận mình.

Nghĩ vậy chàng gượng cười rồi ngồi xuống chiếc ghế chủ tọa.

Trong trường hợp này càng khiến Tăng Nguyệt Hà thấy khó xử quên luôn cả nhiệm vụ thân phận của mình đã bị lão ma đầu an bài, La Thủ Thư Sinh nhất thời cũng không biết xử trí như thế nào.

Lại nói quần hùng võ lâm lúc ấy cũng bị bất ngờ không nghĩ cục diện phát sinh thay đổi nhanh như vậy, bất giác ai nấy đều im lặng chú mục theo dõi chuyện, toàn trường im phăng phắc không một tiếng động.

Phương Thiếu Tùng bấy giờ lấy trong người một phiến đá màu đen dài chừng ba thốn, rồi dùng một cây ngọc châm gõ liên tục mười mấy tiếng. Từ phiến đá phát ra một âm thanh cổ quái khiến cho mọi người nghe thấy đều rung động trong lòng.

Bách Biến Thiên Tôn hốt nhiên cười nhạt một tiếng rồi quay sang nhỏ giọng nói với Thanh Y La Sát:

- Âm thanh này thật cổ quái, ngươi nên ra mặt ngay đi không nên để kéo dài càng thêm sinh biến!

Thanh Y La Sát gạt nhẹ đầu, đứng dậy bước ra trước đài, hướng về phía toàn thể quần hùng thi lễ thoát cát tiếng nói:

- Tiệm nữ Điều Lệ Khanh gặp nạn, nay trước toàn thể bằng hữu các phương thỉnh cầu Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng đại hiệp cho tiệm nữ sự công lý!

Đối với quần hùng giọng bà ta thật vô cùng lễ mạo khẩn thiết, nhưng sau đó bà ta quay lại nhìn thẳng vào Tăng Bất đang ngồi phía đài đối diện giọng ngược lại vô cùng cay độc nhiếc mắng:

- Họ Tăng kia, người trước gây họa rồi sau bỏ phế khiến thân ta hơn hai mươi năm sống cơ cực, đau khổ trong lòng. Đến ngày hôm nay con người vô sỉ bất lương của người còn nói gì không chứ!

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật mấy mươi năm danh chấn thiên hạ không ai không ngưỡng mộ, thế nhưng trong đám quần hùng phần đông đều bị Bách Biến Thiên Tôn khống chế bằng thuật chế tâm hoặc bằng độc dược bởi vậy đều cảm thấy phần hận Tăng Bật. Nhưng bên cạnh đó cũng có một số người cảm nhận ra trong chuyện này tất có vấn đề lại cảm khái nhìn Tăng Bật với ánh mắt thương cảm.

Phương Thiếu Tùng đúng lúc ấy đột nhiên lại dùng phiến hắc thạch gõ gióng lên hai mươi mấy tiếng nữa, đây là lần thứ hai chàng làm một động tác kỳ dị mà không hiểu ra được một chuyện gì!

Bấy giờ Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật trên mặt lộ vẻ thống khổ tựa như rất hối hận, thần sắc rã rời cất tiếng thiếu nảo nói:

- Điều cô nương, tất thấy đều lỗi ở ta, ta thật không phải là con người, ta đáng chết! Chỉ hy vọng là cô nương nghĩ lại chút tình cho Thiết Tâm Tú Sĩ ta hôm nay trước mặt quần hùng tạ tội với cô nương!

Nói dứt lời ông liền quỳ xuống phủ phục ngay trên chiếc đài phía trái mà chỉ có một mình ông.

Với cách xử sự như thế này thật không có tí gì cốt cách anh hùng, khiến nhiều người cảm thấy thất vọng, lại không tránh khỏi, đây đó vang lên những tiếng cười mỉa mai chua chát.

Đại trang chủ Phương Thiếu Tùng đôi mày nhíu lại, thần tình cấp vội xen lẫn nghi hoặc lại gõ vào phiến hắc thạch lần thứ ba.

Hai mươi một tiếng lần thứ ba vừa dứt liền thấy trên mặt nhiều người thần sắc biến đổi mạnh tựa hồ như vừa tỉnh cơn mộng, tâm thần chuyển động liên tục.

Chính lúc ấy tất cả những người trúng thuật chế tâm đều được giải trừ, phục hồi lại thần trí bản căn của mình. Tuy nhiên điều đáng nói là chính bản thân của những người này kể cả khi bị trúng thuật chế tâm cho đến lúc này vẫn không thể nhận biết được một điều chi, ngoài một điều thoát nhiên bỗng thấy thái độ của Thiết Tâm Tú Sĩ hết sức bất nhã khiến họ không khỏi hổ thẹn lây cho cả bản thân mình, bất giác bọn họ ửng đỏ cả mặt lên.

Phương Ấu Mai giận gần đến phát khóc quên luôn cả Tăng Nguyệt Hà đang ngồi giữa cô và Phương Thiếu Tùng, vội la lớn lên:

- Đại ca, Tăng bá bá làm sao vậy?

Phương Thiếu Tùng đôi mày kiếm dựng ngược, đột nhiên đứng phắt dậy dùng Nhất Tâm Thần Công phát Kinh Tâm Chấn Phách công lực truyền âm đến Tăng Bật: “Nhạc phụ, chuyện này ẩn mật khó nói, chỉ mong nhạc phụ nhanh chóng khôi phục lại hào khí nghĩa sĩ không nên để trúng kế lão ma đầu”. Quần hùng chỉ nhìn thấy đôi môi chàng máy động một hồi nhưng tuyệt nhiên không ai nghe chàng ta vừa nói điều gì.

Thiết Tâm Tú Sĩ tuy đã nghe câu nói cảnh tỉnh của Phương Thế Tùng nhưng trong nhất thời vẫn chưa ngộ hiểu ra hết vấn đề vì thế ông vẫn quỳ gối, giọng khản cầu nhìn Điều Hệ Khanh ngồi trong chiếc đài đối diện nói:

- Điều cô nương, hãy tha thứ cho ta!

Điều này làm cho Phương Thiếu Tùng thất vọng hoàn toàn, chàng thở dài một hơi rồi ngồi phịch xuống ghế không nói thêm được lời nào!

Thanh Y La Sát cười nhạt nói:

- Người muốn ta tha thứ thật không khó, chỉ cần trước mặt quần hùng người tuyên bố từ bỏ Thần Điều Nữ Hiệp Lý Nhược Hoa, cùng ta lập tức thành hôn đoàn viên là mọi chuyện như xong!

Thiết Tâm Tú Sĩ nghe vậy đột nhiên đứng phắt dậy cất tiếng cười khanh khách nói:

- Khanh muội, nhiều nói thật chứ?

Từ giọng nói đến cách xưng hô của ông ta trong phút chốc thay đổi hoàn toàn!

Giọng nói lạnh lùng đánh đá của Thanh Y La Sát bỗng nhiên thay bằng một giọng nói êm dịu kèm nụ cười giả tạo:

- Trước mặt quần hùng thiên hạ tiện thiếp há còn dám lừa ngài sao?

Khuôn mặt Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật rạng rỡ hẳn lên, lớn tiếng đồng ý tuyên bố không chút do dự:

- Mối quan hệ giữa ta là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật và Thần Tiêu Nữ Hiệp Lý Nhược Hoa bắt đầu từ ngày hôm nay cắt đứt, không còn liên quan gì đến nhau. Xin các vị bằng hữu làm chứng cho!

Thái độ cư xử vô liêm sỉ của ông khiến cho toàn thể quần hùng tất thấy đều biến sắc.

Trong đám quần hùng nói tiếng thở dài vừa thẹn vừa giận...

Vàng trắng rầm thánng tám tợ như cũng thẹn lây khuất dần vào đám mây đen...

- o O o -